

عنوان مقاله:

کهن الگوی شیر در ایران، میانرودان و مصر باستان

محل انتشار:

مجله هنرهای زیبا: هنرهای تجسمی، دوره 4، شماره 49 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

صدرالدین طاهری - استادیار گروه موزه داری، دانشکده مرمت، دانشگاه هنر اصفهان

خلاصه مقاله:

این نوشتار تلاش دارد با نگاهی بر اساطیر و باورها و نیز نقشمایه های به جای مانده بر روی آثار هنری، کهن الگوی شیر را در هنر ایران، میانرودان و مصر تا آغاز دوران هخامنشی (هنگامه یکی شدن این فرهنگ ها) پیگیری کند، و در این راه با پژوهشی کتابخانه ای و موزه ای، به پی جویی تطبیقی و تحلیلی ارتباط میان این فرهنگ ها بپردازد. شیر در اندیشه مردمان خاور باستان همواره نماد شهریاری و دلاوری است. نماد سلطنت و نشانه شجاعت. در آثار هنری کنار پادشاهان ایستاده و تندیسش بر گور دلیرمردان می نشیند. سریر ایزدبانوان بر دوشش و تخت شاهان بر پنجه اش استوارند. شیر بر در نیایشگاه ها به نگاهبانی می ایستد و نقشش کنده شده بر سنگ، چون نیرویی محافظ به گردن آویخته می شود. شیر از مهم ترین بن مایه ها در آیین مهر و نماد رده چهارم این دین است. شیر آسمانی نشان تابستان است و سرشتی آتشین دارد. در اخترشناسی برج شیر خانه خورشید است و این دو چنان در هم می آمیزند که نقش شیر و خورشید به نماد شاهنشاهی ایران بدل می گردد. در کنار بررسی اندیشه دیگر پژوهشگران، شیر گاو شکن را نشانه سپیده دم یا نوروز می دانیم.

کلمات کلیدی:

برج شیر، تندیس شیرسر مهری، شیر گاو اوزن، شیر و خورشید

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1775631>

